

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniæ Agrippinæ, 1707

Q. 28. Quid præterea notandum sit circa eum, qui vovit ingredi
Religionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42600

contrà absolutè negant *S. Th. S. Anton. Arm. Fag. Caj. Sa. Sanch. Laym. & alii*; quia filius mortuus est sæculo per professionem, & ita mutavit statum, ut non sit sui juris, adeoque Prælato negante consensum censendus est esse impotens; *Siv. Tol. Suar. Less.* aliique multi sic distinguunt, si parentes tempore professionis fuerint in necessitate, tenetur exire etiam contra voluntatem Prælati, ob rationem primæ sententiæ, & quia censetur se tradidisse Religioni sub ea conditione, si aliter subveniretur parentibus; si autem post professionem in necessitatem inciderint, non potest, si Prælatus nolit, ob rationem secundæ sententiæ: si tamen parentes certò indigeant graviter, tenebitur quantum potest retento statu lucrari & laborare pro illis, petitâ, & quamvis non obtentâ licentiâ, quam Prælatus irrationabiliter negabit, *Castrop. §. 6. n. 9.* Et si ita juvare possit manendo in Religione, tenetur manere; si tamen dimisso habitu deberet vacare servilibus, decentius esset, ut exiret, *Mendo supra.*

Q. 27. Quanam impediunt ingressum in Societatem IESU. R. Videri potest Epitome Instituti p. I. c. I. f. 2. & 3. Singula autem impedimenta explicant *Suar. de Relig. T. 4. tr. 10. l. 2. c. 1. & Castrop. tr. 16. d. I. p. 8. §. 1. & 2.* Speciatim de homicidio potest videri etiam *Lugo in Resp. Mor. l. 4. dub. 16. 17. & 47.* Item de gestatione habitûs alterius Ordinis, habet ibidem dub. 15.

Q. 28. Quid præterea notandum sit circa eum, qui vovit ingredi Religionem. R. Præter dicta l. 3. p. 1. à n. 565., adde seqq.

§. I. Si puer possit discernere inter ea, quæ salutem congruunt vel repugnant, etiamque intelligat Religionem esse rem salutarem & Deo gratam, votum ejus de Religione est validum: quamdiu tamen im-

pubes est, irritari potest à Patre vel tutore, secundùm dicta l. 3. p. 1. à n. 488. Potestque probabiliter etiam post pubertatem irritari à Patre, si pubes non ratificârit, *Nav. Caj. Lop. & alii*, non tamen, si in pubertate emiserit aut ratificârit, tum enim censetur de novo emittere, *Less. de Statu vitæ eligendo q. 3.*

183 §. II. Qui vovit Religionem, tenetur experiri tyrocinium & postea profiteri, si iudicet Religionem eam sibi conducere, uti dictum est l. 3. p. 1. n. 393. talis enim censetur esse mens voventis, & status Religionis, quem vovit, importat vota substantialia. Si autem se malè gerat eo fine, ut è tyrocinio dimittatur, non est tutus in conscientia, quia qui vovet Deo, etiam se obligat ad non præstandum sponte suâ impedimentum executioni voti, alioquin votum esset illusorium: quòd si ita dimissus sit, tenetur petere iterum recipi, *Less. q. 10.* Imò si postea ex sola animi levitate egrediatur, docent *Caj. Suar. Laym. Castrop. t. 16. d. 1. p. 4. n. 5.* non satisfacisse voto, quavis contradicant *Nav. Az. Bonac. Burgh. cent. 1. cas. 92.*, putantes satisfacisse, si animo sincero sit novitiatam ingressus.

184 §. III. Si quis post primam instantiam non admittatur ad Religionem, quam vovit, an teneatur facere plures instantias aut aliam Religionem ingredi, pendet ab intentione voventis, possuntque videri *Suar. T. 3. l. 4. c. 2. & Sanch. in Decal. l. 4. c. 16. à n. 27.* Quòd si credat se admittendum, si manifestet se vovisse, *Bonac.* obligat ad manifestandum, quia promittens aliquid censetur etiam ea promittere, quæ ad illud ducunt per se ac necessaria sunt; è contrà *Suar. supra & alii* dicunt non teneri, quia ex vi voti teneris ad ea tantùm media, quæ per se sunt necessaria & ordinaria, aliàs tenereris etiam adhibere intercessores.

§. IV.

§. IV. Qui vovit perseverare in Religione, secundum communem sententiam tenetur, quamvis Ordo sit ei valde difficilis, quia plus censetur voluisse, quam si dixisset, voveo Religionem, *Sanch. & alii*, quamvis *Castrop. n. 9.* ex parte contradicat, eò quòd in votis videatur stricta interpretatio facienda; & salvetur sensus voti, si dicatur se voluisse obligare ad perseverandum, si bonâ fide probata inveniretur facilis & consentanea.

Ad quid teneatur ille, qui voverat ingredi Religionem, & postea invitus ejicitur ex illa, dicitur n. 199.

Q. 29. Quid addendum sit circa illum, qui cupit transire ad Monasterium ejusdem vel diversæ Ordinis. R. seqq.

§. I. Quando dicitur Religiosum posse transire ad strictiorem Ordinem, dubitatur, an omnis Ordo, hocipso quòd sit perfectior, etiam sit strictior sive severior: negant cum communi *Sanch. Less. Laym.*, quia perfectio & severitas oriuntur ex diversis capitibus, nempe perfectio ex perfectiore fine & mediis, severitas autem ex asperitate mediolorum; & ita Ordines Mendicantes sunt perfectiores Monachalibus, v. g. Carthusiano, cum pro fine habeant salutem suam & proximi, ex quo major in Deum gloria redundat, & tamen Carthusianus est strictior: nihilominus contradicit *Castrop. t. 16 d. 4. p. 26. §. I.*, quia hocipso, quòd sit perfectior, habet inter media perfectiores virtutis actus, virtus autem perfectior est difficilior, ergo. Deinde, quia quòd Religio est perfectior, eò strictius observat vota, ergo eoipso etiam est strictior; atque ideo Cap. *Licet*, de Regularibus, concedens transitum à laxiore ad strictiorem Ordinem, indifferenter utitur nomine *strictioris & sanctioris*: & ita etiam passim dicunt AA. posse ab uno